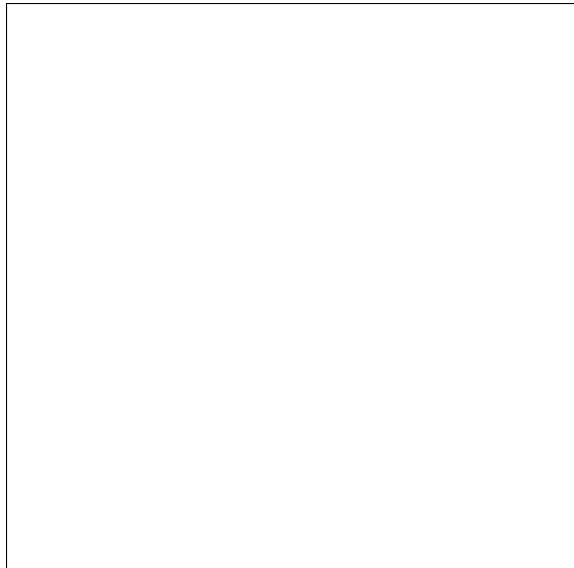

(utan bilder)

- nivå 4
- ☞ norska (bokmål)
- ☞ Espen Strangér-Johannesson
- ☞ Wiéhan de Jagger
- ☞ Zulù folktale

Honnigguidens hevn

Översatt av: Espen Strangér-Johannesson

Illustrerad av: Wiéhan de Jagger

Skrivet av: Zulù folktale

Honnigguidens hevn

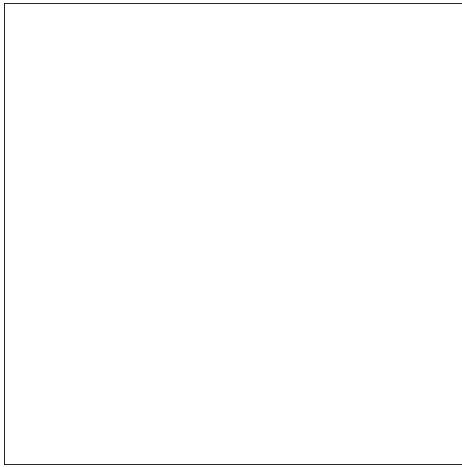
berattelser.se

Sagor för barn på svenska

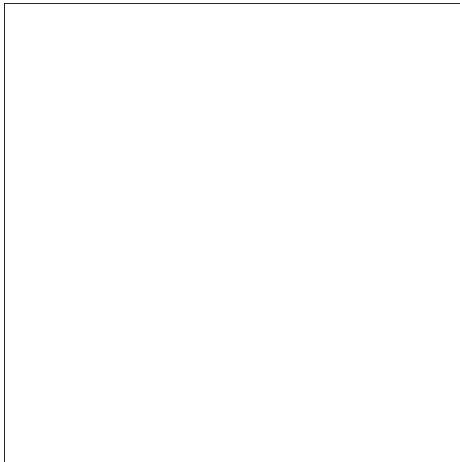
Denna saga kommer från African Storybook (afrikanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska ([https://berattelser.se/](http://berattelser.se/)), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

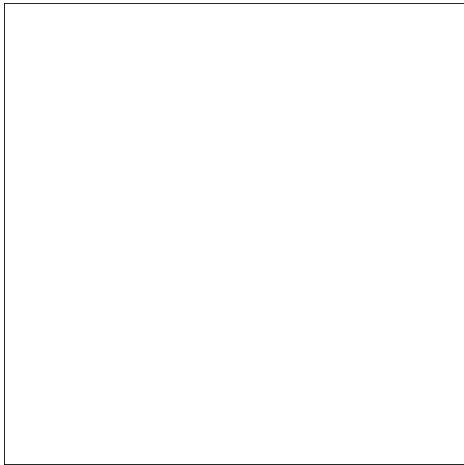
Detta verk är licensierat under en Creative Commons
Erlämnande 3.0 Internasjonal Licens.
https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed_sv

Dette er historien om Ngede, honningguiden, og en grådig ung mann ved navn Gingile. En dag mens Gingile var ute på jakt, kalte Ngede på ham. Gingile fikk vann i munnen ved tanken på honning. Han stoppet og lyttet oppmerksomt, og lette til han så fuglen i grenene over hodet sitt. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kvitret den lille fuglen idet den fløy til det neste treet, og det neste. «Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk», kallet han, og stoppet innimellom for å forsikre seg om at Gingile fulgte etter.

Ettre en halvtimme n  dde de et stort vilt fikentre.
Ngede hoppet rundt som en gal blant grenne. Han
slo seg ned på en gren og strakk hodet mot Gingilie
som om han sa: «Her er det! Kom nå! Hvorfor
bruker du så lang tid?» Gingilie kunne ikke se noe
bi  r fra under treet, men han stoltte p   Ngede.

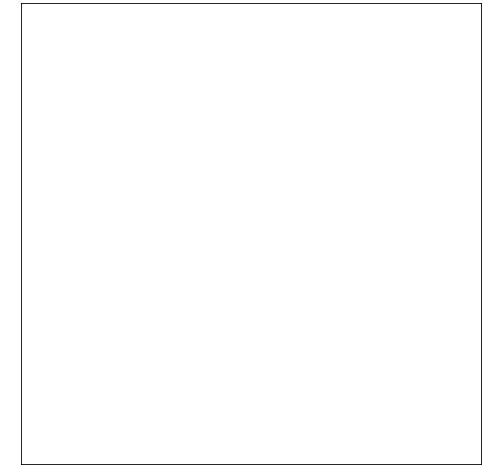
Så Gingile la spydet sitt ned under treet og samlet noen tørre kvister og tente et lite bål. Da ilden brant godt, stakk han en lang, tørr kjepp inn i hjertet av bålet. Denne veden var kjent for å lage mye røyk mens den brant. Han begynte å klatre mens han holdt den kjølige enden av kjeppen mellom tennene.

Og på den måten, når barna til Gingilie hører fortellingen om Ngede, respekterer de den lille fuglen. Hver gang de sanke hønningsørgeren de for å gi den største delen av vokskaka til honningguiden!

Såart kunne han høre summingen til de travle biene. De kom inn og ut av et hullrom i trestammen - bolet dres. Da Gingilie hadde bolet, døtter han den rykende enden inn i hullrommet. Biene for ut, snite og klare til angrep. De flyt bort siden de ikke likte roynen - men ikke før de hadde gitt Gingilie noe en smertefull stikk!

Da biene var ute, stakk Gingile hånden sin inn i bolet. Han tok ut håndfuller med tunge vokskaker som dryppet av deilig honning og var fulle av feite, hvite larver. Han la vokskakene forsiktig i veska han bar på skulderen og begynte å klatre ned fra treet.

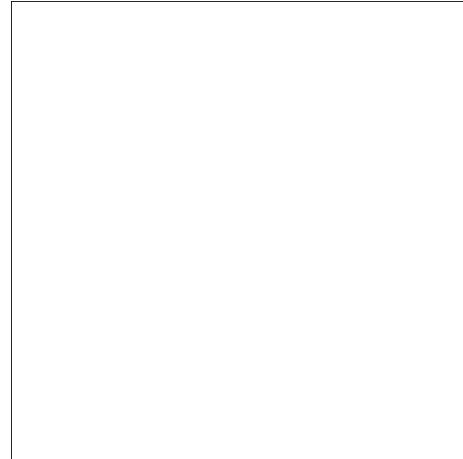

Før Leopard kunne svinge labben etter Gingile, skyndte han seg ned fra treet. I hastverket bommet han på en gren og landet med et høyt brak på bakken og forstuet ankelen. Han hinket videre så fort han kunne. Heldigvis for ham var Leopard fortsatt for søvnig til å jage ham. Ngede, honningguiden, hadde fått sin hevn. Og Gingile hadde fått seg en lærepenge.

Ngedde sā i virig pā alt Gingjile gjorde. Han ventet pā
at han skulle legge igjen en tjukk vokskake som en
takkegave til honnингguiden. Ngedde svinsæt fra
opp etter en annen gren. Men i stedet for bølet,
gren til gren, nærmere og nærmere bakken. Til slutt
nædde Gingjile føten av treet. Ngedde satt pā en stein
naer gutten og ventet på belønningen sin.

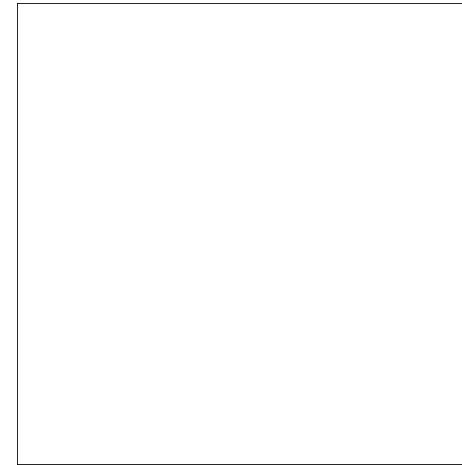
de veldig lange og skarpe tennerne sine.

Hun knep igjen øynene og åpnet munnen for å vise
veldig sitt fordi sovnen hennes ble så bratt avbrutt.
stirret han inn i øynene til en leopard! Leopard var
opp etter en annen gren. Men i stedet for bølet,
inne i treet», tenkte han for seg selv. Han dro seg
den sedvanlige summingen. «Kanskje bølet er dypt

Men Gingile slukket bålet, plukket opp spydet, begynte å gå hjem og overså fuglen. Ngede ropte sint: «SEI-er, SEI-er!» Gingile stoppet og stirret på den lille fuglen og lo høyt. «Du vil ha litt honning, du, lille venn? Ha! Men jeg gjorde alt arbeidet og fikk alle stikkene. Hvorfor skulle jeg dele noe av denne deilige honningen med deg?» Ngede var rasende! Dette var da ingen måte å behandle ham på! Men han skulle få sin hevn.

En dag flere uker senere hørte Gingile igjen kallet fra Ngede. Han husket den deilige honningen og fulgte ivrig etter fuglen nok en gang. Etter at den hadde ledet Gingile langs skogkanten, stoppet den for å hvile i et stort akasietre. «Å», tenkte Gingile. «Bolet må være i dette treet.» Han tente raskt det lille bålet sitt og begynte å klatre med den rykende grenen mellom tennene. Ngede satt og ventet.